

Journal of Education Studies

Volume 13
Issue 3 January-March 1985

Article 9

January 1985

ตุ๊กตาตัวเดียว

โบทัน

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

โบทัน (1985) "ตุ๊กตาตัวเดียว," *Journal of Education Studies*: Vol. 13: Iss. 3, Article 9.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.13.3.9

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol13/iss3/9>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ปรัชญาและแนวคิดทางการศึกษา

เกียรติวรรณ อมาตยกุล

ดูทุกตัวเดียว

“ไบตัน”*

“หนูจอย ตื่นได้แล้ว ได้เวลาตื่นแล้วนะ” เสียงพี่เลี้ยงดังอยู่ข้างหู หนูจอยพลิกตัวอยากจะซุกตัวลงในผ้าคลุมพึ้นหนานอนต่ออีกสักสองชั่วโมง แต่ก็ทำไม่ได้ โธ่ อากาศกำลังน่าอนเหลือเกิน ห้องก็เย็นสบายเพราะติดเครื่องปรับอากาศ พึ้นปุ้ปรมอย่างดี แล้วนี่มาปลุกกันเสียแล้ว

“ตีห้าแล้วคะ ต้องตื่นแล้วนะคะ” เสียงพี่เลี้ยงเข้มงวด มือเขย่าตัวหนูจอย “เดี๋ยวก็ไม่ทันคุณแม่หรอกนะคะ โธ่ บอกว่าตื่น ๆ ๆ ๆ เดียวก็ถูกดุหรอก ั้งหนูจอยทั้งพี่แหละ”

ตีห้าแล้วหรือ หนูจอยถอนหายใจเฮือกใหญ่ สลัดผ้าห่ม ลุกขึ้นจากเตียง นัยน์ตายังปรือเพราะความงัวเงีย พี่เลี้ยงจึงหนูจอยเข้าห้องน้ำ ช่วยหวีผม ล้างหน้า แปรงฟันแล้วก็เช็ดตัวให้ เช้า ๆ อากาศในห้องปรับอากาศเย็น

มากอย่างนี้หนูจอยอาบน้ำไม่ได้ เป็นหวัคเสียทุกที ต้องเช็ดตัวด้วยน้ำอุ่น ซึ่งก็คืออยู่หอหรอก เพราะพี่เลี้ยงเตรียมมาให้พร้อม

“หนูนะควรจะแปรงฟันเองได้แล้วนะ เจ็ดขวบกว่าแล้ว” พี่เลี้ยงบ่น “น่าจะแต่งตัวเองด้วย เชื้อ แต่งวเงียยังงั้นให้ทำเอง มีหวังไม่ทันหรอก”

แล้วพี่เลี้ยงก็จับตัวหนูจอยใส่เสื้อผ้าชุดนักเรียน หนูจอยก็ช่วยแค่ยกแขนยกขา ยังไม่หายง่วงเลย เมื่อคืนกว่าจะได้นอนก็สามทุ่มครึ่ง บางคืนเกือบสี่ทุ่ม

ที่นอนตึกไม่ใช่เพราะอยู่ดูโทรทัศน์หรอก แต่เพราะหนูจอยทำการบ้านไม่เสร็จ ท่องศัพท์ไม่ได้ต่างหาก ศัพท์ภาษาอังกฤษบ้าบอ หนูจอยอยากจะร้องให้กลับบ้านด้วยความเกลียดชังเกลียด เกลียด มั่นจริง ๆ นะ

* นามจริง สุภา สิริสิงห์ จากชมรมเด็ก

หนูจอยเรียนชั้นประถมสอง โรงเรียนมีชื่อที่สุกแห่งหนึ่งของกรุงเทพฯ ๖ โรงเรียนของหนูจอยอยู่ถนนเจริญกรุง แต่บ้านของหนูจอยอยู่หมู่บ้านต้นไม้สวย ไกลจากโรงเรียนซักห้าหรือหกสิบกิโลเมตรได้ หนูจอยจึงต้องตื่นตีห้า แต่งตัวเพื่อไปโรงเรียนพร้อมกับคุณพ่อคุณแม่ ตอนหกโมงเช้า พี่เลี้ยงจะช่วยหนูจอยแต่งตัว และจกกระเป๋านักเรียนให้ด้วย คอยดูแลว่าหนูจอยเตรียมข้าวของพร้อมไหม ถ้าไม่ได้เธอผู้ช่วยหนูจอยอาจจะถูกครูดหรือตีทุกวัน เพราะลืมโน่นลืมนี้ โช้ ตีห้าจะไม่ให้ลืมได้อย่างไร หนูจอยยังง่วงอยู่เลย จะให้จัดตอนกลางคืนก่อนนอนก็ไม่ไหวหรอก สามทุ่มสี่ทุ่มจะไม่ขึ้นอยู่แล้วยังทำการบ้านไม่เสร็จเลย พี่เลี้ยงของหนูจอยชื่อพี่คำ เธอเรียนจบชั้นมัธยมต้นมาจากบ้านนอก สมัยนั้นงานหายาก จบมัธยมอยากหวังว่าจะได้ทำงานเสมียนหรือขายของหน้าร้าน พี่คำต้องมาทำงานเป็นพี่เลี้ยงหนูจอยกับน้อง ถูกมองว่าเป็นคนรับใช้ แต่พี่คำต้องทนอยู่เพราะเงินเดือนดี ตั้งหนึ่งพันห้าร้อยบาท กินอยู่เสร็จเสียด้วย หาที่ไหนได้ เดือนหนึ่งๆ พี่คำมีเงินเก็บตั้งพันบาท เอาไว้ไปให้แม่ตอนสงกรานต์ นายจ้างพอใจการทำงานของพี่คำเพราะช่วยดูแลลูกทำการบ้านให้ทั้งพี่ทั้งน้อง แม้จะช่วยเรื่องภาษาอังกฤษไม่ได้เท่าไรแต่ถนัดภาษาไทยกับ

คำนวณพี่คำช่วยได้สบายมาก พี่คำอยู่กับหนูจอยมาสามปีกว่าแล้ว

พอแต่งตัวเสร็จพี่คำก็พาหนูจอยลงไปข้างล่าง ให้เข้านั่งที่โต๊ะอาหาร หนูจอยไม่หิวเลย ยังไม่ทันสว่างใครจะกินอะไรเข้าไปลง หนูจอยจึงดื่มโอวัลตินแก้ด้วยเดียว บางทีก็เป็นนมสดหนึ่งกล่อง พี่คำจะทำแซนวิชหรือข้าวผัดใส่กล่องให้หนูจอยนั่งกินไปในรถหรือเอาไปกินก่อนโรงเรียนเช้า บางทีหนูจอยก็ไม่ได้กิน ก็มันกินไม่ลงนี่นา พอเรียนหนังสือไปได้สักสองชั่วโมงจึงรู้สึกหิวต้องทนไปจนถึงเวลาพักกลางวันจึงจะได้กินข้าวโรงเรียน มีแต่ผักแสมจะไม่อร่อย กับข้าวแข็งๆ หนูจอยต้องจำใจกินมันลงไปเพราะความหิว ไม่งั้นกว่าจะค่าหนูจอยตายแน่

ระหว่างนั่งรอคุณแม่แต่งตัว หนูจอยจะต้องท่องศัพท์ภาษาอังกฤษกับสูตรคูณ สูตรคูณนะหนูจอยพอสู้ เพราะมันซ้ำๆ กันทุกวัน แค่แม่สอง แม่สาม แม่สี่ เทอมหน้าครถึงจะให้ท่องแม่ห้าถึงแม่เก้า แต่ภาษาอังกฤษนี่สิ เรียนมาไม่รู้ที่ร้อยคำแล้ว ล้วนแต่ยากๆ ยาวๆ หนูจอยท่องแล้วก็ลืม ต้องท่องใหม่ วันไหนคุณแม่เกิดแต่งตัวเสร็จเร็วลงมานั่งฟังหนูจอยท่องแล้วหนูจอยท่องผิดต้องถูก หนูจอยก็โดนคุณแม่ชดบ่าป ถูกตำว่าโง่เง่า สมองขี้เสื่อย น้ำตา ร่วงพรูอยู่แทบทุกเช้า เข้านี้ก็เข้านั้น

“บทสนทนาง่าย ๆ แค่นี้ก็ท้อไม่ได้ โทษนั้นจะไปทำมาหากินอะไรได้ โธ่เอ๊ย ลูกคุณอ้อยที่ทำงานแม่น่ะเขาต้องได้หมดเล่มเลย บ๊ีกเทอมใหญ่ป็นี่ คุณอ้อยเขาจะพาลูกไปเที่ยวอังกฤษต้องหัดไว้ให้คล่อง ๆ ไม่เห็นมีใครเขาโง่งงอย่างแกลเลย แม่จอย”

หนูจอยนั่งน้ำตาจ้วม หนูจอยไม่ได้แกล้งมันจำไม่ได้จริง ๆ สมอมมันต่อไปหมดเพราะนอนไม่พอ

“ตอนอยู่บนบาลทำไมเรียนได้ดี หือยิ่งโตยิ่งโง่ เสียแรงให้เข้าโรงเรียนดี ๆ ขยันให้มันคุ้มค่าแป๊ะเจี๊ยะหน่อยซิยะ”

คุณแม่ต้องจ่ายค่าแป๊ะเจี๊ยะเข้าโรงเรียนชั้นพิเศษแห่งนี้ถึงห้าหมื่นบาท คุณแม่จึงคิดว่าหนูจอยควรจะต้องเรียนได้ดีกว่านี้ ต้องพูดภาษาอังกฤษคล่อง ๆ ตั้งแต่อยู่ชั้นประถมสอง ประถมสาม อีกหน่อยจะได้ทำงานบริษัทฝรั่งดี ๆ ได้เงินเดือนแพง ๆ อย่างคุณแม่

ตอนอยู่บนบาลหนูจอยเรียนหนังสือได้ดีมาก สอบได้ที่หนึ่งที่สองเสมอ ก็ตอนอยู่บนบาลนั้นโรงเรียนอยู่ไม่ไกลนัก หนูจอยตื่นนอนหกโมงครึ่งอาบน้ำแต่งตัว รับประทานอาหารเช้ารดโรงเรียนจะมารับที่หน้าบ้านเวลาเจ็ดโมงครึ่ง มีเวลาถมเถ ตอนบ่ายรดก็มาส่งถึงหน้าประตูเวลาประมาณสี่โมงเย็น มีเวลา

เล่นและทำการบ้าน คุณครูสนุกได้ด้วย สบายเหมือนน้องของหนูจอยเวลานั้น แต่ก็ไม่ได้สบายมากหรอกนะ เพราะต้องคัดอังกฤษหลายจบทั้งตัวพิมพ์ตัวเขียน หนูจอยเกลียดภาษาอังกฤษตัวเขียนใหญ่มาก ไอ้ตัวย็ก็ย็พวกนี้เขียนยากจะตาย จำก็ไม่ได้ นาน ๆ ที่จึงจะเห็นในหนังสือ พิลึกแท้ ๆ ละ ไอ้ภาษาอังกฤษนี้เวลาเขียนให้เขียนอย่างหนึ่งเวลาพิมพ์กลับพิมพ์อีกอย่างหนึ่ง ไม่เหมือนกันเลยซักกะนิดเดียว หนูจอยเบะปากเมื่อนึกค่าคนเขียนภาษานี้ว่าเอาเปรียบนักเรียน มีอย่างวี เวลาพิมพ์เล่นพิมพ์ตัวง่าย ๆ ตรง ๆ ทื่อ ๆ แต่เวลาให้นักเรียนคัดกลับบังคับให้คัดตัวย็ก็ย็ชุกชุกเหมือนใส่เคียนถกน้ำร้อนลวก หนูจอยหัดคัดเสียแทบตายกว่าจะคัดได้ข้อมือของหนูจอยยังไม่พร้อมจะคัดตัวย็ก็ย็ พวกนั้น

ตอนหนูจอยเข้าโรงเรียนอนุบาลใหม่ ๆ อายุสามขวบ หนูจอยก็มีปัญหาเกี่ยวกับตัวหนังสือไทยเหมือนกัน หนูจอยเขียนวงกลมวงช้อยไม่ได้ ได้แต่วงขวาหนูจอยเขียนตัว ผ ผ ไม่ได้ เขียนเป็น พ ฟ หมก คุณแม่จับมือเขียนก็ไม่สำเร็จพอเขียนเองหนูจอยก็เขียนวงกลมวงขวาเหมือนเดิม พี่คำช่วยจับมือคัดการบ้านให้ทุกวัน ดีที่หนูจอยเรียนชั้นเตรียมอนุบาล คุณครูใจดี หาวิธีให้หนูจอยหัดจนเขียนวงกลมวงช้อยได้ คุณครูให้หนูจอยหัดกายบริหาร มี

การหมุนมือ หมุนข้อมือ เขวียงซ้ายเขวียงขวา สนุกดี บิดไหล่ หมุนตัว แล้วก็ยกมือกำ ๆ แบ ๆ คvikกะปี่ข้างซ้ายข้างขวาอะไรหลายอย่าง พอข้อมือพร้อมหนู จอยก็เขียนวงกลมวน ซ้ายได้ ก่อนจะขึ้นเรียนชั้นอนุบาลหนึ่ง พออายุสี่ขวบ หนูจอยก็เขียนตัวหนังสือไทย ได้หมดทุกตัว สีขาวครึ่ง หนูจอยก็เขียนภาษาอังกฤษ ตัวพิมพ์ เล็กตัวพิมพ์ใหญ่ได้

พอห้าขวบเรียนอนุบาลสอง หนูจอยก็หัด คัดอังกฤษตัวเขียนใหญ่ตัวเขียนเล็ก หนูจอย ทุกข์ทรมาณกับเจ้าตัวเขียนใหญ่มาก คุณครู บอกว่าหนูจอยต้องหัดคัดให้ได้ ไม่อย่างนั้น หนูจอยจะสอบเข้าโรงเรียนฝรั่งอย่างที่คุณแม่ ต้องการไม่ได้ แล้วเลขก็เหมือนกัน หนูจอย ต้องคิดเลขหลักร้อยให้ได้ ต้องบวกลบเลข สามหลัก มีทศเลขด้วย ทุกอย่างต้องคล่อง ไม่งั้นมีหวังต้องเรียนโรงเรียนที่ไม่มีชื่อเสียง ยิ่งไปกว่านั้น หนูจอยต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็น ประโยคสั้น ๆ ที่จริงก็เรียนมาตั้งแต่อนุบาล หนึ่งแล้วถึงชั้นอนุบาลสองยังต้องเรียนมากกว่า เดิม มีประโยคยาว ๆ ด้วย

หนูจอยทำได้ แม้จะไม่ดีนัก แต่ก็ดีกว่า เด็กทั่ว ๆ ไป เพราะหนูจอยกินดีอยู่ดี มีพี่เลี้ยง ดี ประการหลังนี้ก็สำคัญมาก เพราะคุณพ่อ คุณแม่ไม่ค่อยได้ดูแลเลี้ยงหนูจอย คุณแม่

กลับบ้านค่ำ อะไร ๆ ก็พี่คำ พี่คำช่วยตรวจ การบ้านให้ว่าทำถูกต้องไหม ครบไหม พบที่ ผิดตรงไหนพี่คำก็ช่วยสอนให้ อีกเรื่องที่สำคัญ คือหนูจอยนอนเพียงพอ หนูจอยใ้่นอน กลางวันที่โรงเรียนชั่วโมงเศษ ตอนเย็นได้ดู การ์ตูน ได้เล่นออกกำลังกาย ทำการบ้านเสร็จ แต่หัวค่ำ นอนหลับตั้งแต่สองทุ่ม ตื่นสายได้ ถึงหกโมงครึ่ง บางทีพี่คำยังปล่อยให้นอนเพลิน จนเกือบเจ็ดโมงถึงได้ปลุกขึ้นมาแต่งตัวให้ รด มาโมงครึ่งพี่คำรีบแต่งตัวให้ ให้กิน ไข่ลวก ขนมปัง ต้มนม ตื่นสายตั้งโมงก็ยั้งทันรถมารับ ต้มนมไม่หมดก็เอาไปกินในรถได้ คุณครูไม่ว่า

แต่เมื่อย้ายมาอยู่โรงเรียนตั้งแห่งนี้ หนูจอยไม่มีความสุขเลย ต้องตื่นตีห้าท่อนหนังสือ ยาก ๆ มากมาย ไม่ได้นอนกลางวันก็ยังไม เป็นไรเพราะหนูจอยโตแล้ว แต่การบ้านนี้สิ ทำไมมันถึงมากมายอย่างนี้ หนูจอยเลิกเรียน สามโมงครึ่ง กว่าคุณแม่จะมารับก็ห้าโมงครึ่ง คุณครูจึงแนะนำให้เรียนพิเศษระหว่างที่คอย คุณแม่ ตั้งแต่สี่โมงถึงห้าโมงเย็นคุณแม่บอก ให้หนูจอยเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม การบ้าน ท่องศัพท์ที่ต้องท่องอยู่แล้ววันละห้าคำจึงกลายเป็นสิบคำต่อวัน ซ้ำบ้างใหม่บ้าง หนูจอยก็ ท่องไปจนชักจะเลอะเทอะสับสน เหนื่อยก็ เหนื่อย ว่างก็ว่าง ตอนรอคุณแม่ที่นี่ถ้าหนูจอย

ได้จับสักรับก็จะดีหรือก หรือนั่งทำการบ้าน
ไปก่อนก็ยังดี กลับถึงบ้านจะได้มีเวลาพักบ้าง
ถ้าทำการบ้านเสร็จคุณแม่มารับห้าโมงครึ่ง
บางวันเกือบหกโมง เพราะงานของคุณแม่เลิก
ห้าโมงเย็น กว่าเจ้าผู่การจรรยาจรขั้บรรดมาถึง
โรงเรียนก็หน้าตำคร่ำเครียด กลับถึงบ้านเกือบ
ทุ่ม หนูจอยหิวจนท้องแฉวนตอนสี่โมงเย็นได้
กินขนมไปหน่อยเดียวเอง กว่าเจ้าอาบน้ำเปลี่ยน
เสื้อผ้ามาก็กินข้าวก็ทุ่มครึ่งกว่าแล้ว กินข้าวเสร็จ
ก็ลงมือทำการบ้าน ภาษาอังกฤษสองหน้า
ภาษาไทยสองหน้า เลขอีกห้าข้อวิชาบูรณาการ
อีกสองหน้า ท่องศัพท์อีกสิบคำ ท่องบท
สนทนาภาษาอังกฤษอีกหนึ่งตอน บางวันมีวิชา
เสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตอีกสองสามหน้า
แล้วยังมีงานฝีมือ ให้ใช้เศษวัสดุมาทำของเล่น
วันก่อนให้หากระเบื้องกับหลอดด้ายเก่า ๆ
มาทำรถ หนูจอยจะกระเบื้องกับเอาหลอดด้าย
ใส่เข้าไปไม่สำเร็จ ตะปูที่เอามาใช้จะกระเบื้อง
ทิ่มฝ่ามือเอาเลือดโชก รถกระเบื้องกับนั้น
สำเร็จได้ด้วยฝีมือของพี่คำ หนูจอยนะเสีย
น้ำตาเพราะทิ้งเจอร์ไปหลายหยด หน้าซ้าพอ
คุณพ่อรู้เรื่องยังรีบพาตัวไปให้หมอที่หน้า
หมู่บ้านฉิตยากันบาดทะยักเจ็บตัวเข้าไปอีก
คุณแม่ก็บ่นเรื่องงานฝีมือพวกนี้

“ไม่รู้จะให้เรียนไปทำไม เสียเวลา เสีย
สมอง ไม่ได้ประโยชน์อะไร”

แต่หลักสูตรเขาให้เรียนนี้ ยังมีพวงาน
อื่นอีก อย่างปลุกต้นไม้เอาไปส่ง

“ไ้งานชานาชาวสวนนี้ไม่รู้จะให้เรียน
ทำไม เราไม่ได้จะให้ลูกไปทำสวนสักนิต หลัก
สูตรแบบนี้น่าจะให้เรียนกันตามบ้านนอก นี้
มันกรุงเทพฯ แทะ ๆ ให้เรียนภาษาดีกว่า”

แต่หนูจอยอยากจจะร้องบอกว่าพอที่หะ
เรียนภาษา หนูจอยจะบ้ำตายอยู่แล้ว หนูจอย
ยอมจะกระเบื้องจนเลือดออกดีกว่า ให้ขุดดิน
ปลุกต้นไม้ก็ได้

ถึงวันเสาร์อย่างนี้ว่าหนูจอยจะได้ทำอะไร
ตามใจชอบเข้าชั้นคุณแม่ต้องไปทำงาน คุณแม่
เอาหนูจอยไปด้วย ส่งลงที่โรงเรียนดนตรี หนู
จอยต้องเรียนดนตรีเอาไว้ออกงานเซ็คหน้าซ้า
คุณแม่ หนูจอยไม่มีหัวทางดนตรีเลย แต่ก็ยัง
ดีกว่าเรียนหนังสือ หนูจอยก็เขียนโน้ตได้
นิตหน่อยเพราะครูเคี้ยวเซ็ญ แต่จริง ๆ แล้ว
หนูจอยไม่ชอบหรือ หนูจอยอยากเล่นแต่งตัว
ตุ๊กตา เย็บผ้า เย็บกระโปรงให้ตุ๊กตามากกว่า
เป็นไหน ๆ

ตอนเที่ยงคุณแม่จะมารับไปกินข้าว
กลางวันแล้วกลับบ้าน คุณแม่ทำงานวันเสาร์
ครึ่งวันเท่านั้น บ่ายวันเสาร์เป็นเวลาทีหนูจอย
เกลียดทีสุด

กลับถึงบ้านพักยังไม่ทัน หายเหนื่อย
หนูจอยก็ต้องเรียนพิเศษ คุณแม่หาครุมาสอน
ภาษาอังกฤษหนูจอยถึงบ้าน ตั้งหน้าตั้งตา

เรียนเข้าไปเถอะ เรียนสองชั่วโมง ครูกลับไปแล้วคุณแม่ก็หันมาว่ากับหนูจอย สั่งให้ทบทวนการเรียนทั้งหมดในสัปดาห์นั้น หนูจอยไม่ได้พักเลย หนูจอยรู้หรือว่าคุณแม่รักหนูจอย แต่หนูจอยเหนื่อยแล้วนะ

คุณแม่จะให้หนูจอยท่องศัพท์ให้ฟัง ผิดบ้างสักคำสองคำคุณแม่ก็นิ้วหน้า ถ้าผิดเกินห้าคำเป็นโดนหยิกเนื้อเขียว ระหว่างที่หนูจอยเรียนกับครูพิเศษนั้นคุณแม่ได้อาบน้ำแต่งตัวใหม่ได้นอนพัก ได้ฟังเพลงหรือดูวิดีโอ คุณแม่มีเรียวแรงจะมาเช่นหนูจอยแล้ว แต่หนูจอยไม่ได้พัก เพิ่งเรียนเสร็จ กินขนมกับน้ำส้มคั้น นิดหน่อยก็ถูกคุณแม่เรียกตัวมานั่งท่องศัพท์แล้ว ท่องศัพท์เสร็จก็ต้องทำการบ้านของคุณครูที่โรงเรียนอีก

วันอาทิตย์เช้าค่อยยังชั่ว เพราะคุณแม่ตื่นสายมาก พี่คำจะพาหนูจอยกับน้องไปว่ายน้ำที่สระสโมสรในหมู่บ้าน เป็นเช้าแรกในรอบสัปดาห์ที่หนูจอยได้หัวเราะเต็มที่ แต่ก็ไม่ได้สนุกอย่างนี้ทุกเช้าวันอาทิตย์หรอก

หนูจอยเป็นหวัดง่าย คุณแม่โทษว่าเพราะเล่นน้ำ คุณแม่ไม่ได้นึกว่าที่จริงแล้วเป็นเพราะหนูจอยไม่ได้ออกกำลังกาย นอนก็ไม่พออีกด้วย อาหารเช้าก็ไม่พอเลี้ยงร่างกายให้ทนไปได้ถึงเที่ยง หนูจอยจึงตึกเขื่อง่าย พอเป็น

หวัดนิดหน่อยคุณแม่ก็ห้ามหนูจอยไปสระว่ายน้ำ ให้อยู่แต่ในบ้านซึ่งติดเครื่องปรับอากาศเกือบทั้งหลัง ยกเว้นครัว โรงรถ และห้องเก็บของกับห้องคนใช้เท่านั้น

บ้านของหนูจอยมีสนามสวยแต่หนูจอยไม่ได้ออกไปวิ่งเล่นที่สนามสวยนั้น หนูจอยออกจากบ้านตั้งแต่ยังไม่สว่าง กลับมาถึงก็ค่ำมืด วันเสาร์อาทิตย์ก็ต้องเรียนพิเศษ ชีวิตของหนูจอยจึงมีแต่ห้องเรียน

ที่ห้องนั่งเล่น รับแขกคุณแม่มีตุ๊กตาแสนสวยตั้งอยู่ในตู้หลายสิบตัวตุ๊กตาสัตว์จากญี่ปุ่น สวาน้อยในชุดกิโมโนราคาแพง ตุ๊กตาหมีตัวโตกว่าหนูจอย

“แพง ๆ ทั้งนั้น อย่าเอามาเล่นนะเดี๋ยวเลอะเทอะหมด เอาไว้ดูสวย ๆ” คุณแม่ส่งเป็นคำขาด “เล่นแต่ของตัวโน่น”

หนูจอยมีของเล่นแพง ๆ หุ่นยนต์ราคาสามพันเศษ เดินได้ ยิงปืนได้ ของน้องก็มีรถบังคับวิทยุราคาตั้งพันกว่าเหมือนกัน แต่หนูจอยไม่ชอบมันสักเท่าไรเลย ไม่เห็นมันจะทำอะไรได้นอกจากวิ่งไปวิ่งมา หุ่นยนต์ก็เดินไปเดินมา เบียดอกยิงปืน ก็เท่านั้นเอง หนูจอยชอบแต่งตัวตุ๊กตามากกว่า แต่ไม่ค่อยมีเวลาได้เล่น หนูจอยมีตุ๊กตากระดาษกับเสื้อกระดาษสวย ๆ ไว้แต่งตัวให้น้องเยอะเยอะ ตักเอาจาก

วารสารบ้าง ซื้อมาเป็นแผ่น ๆ บ้าง เป็นเล่มโต ๆ จากนอกก็มี แต่เล่นได้ไม่นานก็เบื่อ หนูจอยอยากเล่นตุ๊กตาสื่อผ้าจริง ๆ ใส่ให้ตุ๊กตาจริง ๆ ต่างหาก แต่คุณแม่ไม่ยอม บอกว่า หนูจอยไม่ควรเล่นกรรไกร เข็ม ค้าย มีด เพราะมันมีคม อันตราย เสียเวลา เสียสายตา ไม่เข้าเรื่องเข้าราว หนูจอยควรใช้เวลาเล่นไปนั่งฟังเพลงสอนภาษาอังกฤษมากกว่า คุณแม่ซื้อมาให้ตั้งหลายชุด เอาไว้ฟัง จะได้พูดภาษาอังกฤษชัด ๆ ไม่เพี้ยน

ซี หนูจอยไม่เห็นจะอยากฟัง หนูจอยอยากได้เทปนิทานสนุก ๆ คุณแม่ก็ไม่ยอมซื้อให้ บอกว่าฟังให้เสียเวลา เทวดานางฟ้า สัตว์พูดได้ เหลวไหลทั้งเพ ไม่ได้ความ ชีวิตเราต้องอยู่กับความจริง และการแข่งขัน หนูจอยต้องแข่งขันกับชีวิตในกรุงเทพฯ นี่ ต้องเรียนหนังสือให้เก่ง ทำงานดี ๆ ได้เงินเดือนแพง ๆ ถึงจะอยู่ได้ดี จะมามัวฟังนิทานอยู่ทำไม

วันอาทิตย์บ่ายคุณแม่ไปเสริมสวยหนูจอยจะใช้เวลาช่วงสองสามชั่วโมงนี้พักผ่อนเล่นตุ๊กตา หนูจอยแอบไปหยิบมาจากในตู้โชว์ของคุณแม่ ต้องเล่นดี ๆ อย่าให้เลอะ ไม่งั้นถูกตีแน่ ๆ พี่คำมักจะห้ามหนูจอยไม่ให้เอามาเล่น เพราะกลัวคุณแม่ แต่หนูจอยอยากเล่นนี่นะ ไม่ได้แแต่่งตัวให้มัน แค่อามาเรียง ๆ กัน สมมติ

เป็นเรื่องเป็นราวก็ยังดีละ หนูจอยอยากได้พวกถ้วยชามสวย ๆ ในตู้มาเล่นถ้วยแต่ยังใจไม่กล้าพอ คุณแม่ชอบสะสมเครื่องกระเบื้องสวย ๆ ทั้งพวกจานชามตุ๊กตา ตุ๊กตากระเบื้องเคลือบของคุณแม่สวยสุดใจทั้งนั้น ล้วนเป็นของนอก ราคาแพง อย่างเจ้าตุ๊กตาหมูกระเบื้องปากแดง ก่ำตัวนั้น หนูจอยอยากจะได้เอามันมาอ้อมเหลือเกิน แต่ยังไม่เกรง ๆ อยู่ ได้แต่เฝ้าของมันด้วยความปรารถนา ลูบ ๆ คลำมันโดยยื่นมือผ่านช่องกระจกเข้าไป

และแล้วก็ถึงวันมหาวินาศของหนูจอย คือ วันประกาศผลสอบไล่ชั้นประถมสอง หนูจอยสอบตกถึงห้าจุดประสงค์ เทียนโรงเรียนจะพยายามไม่ให้เด็กตกซ้ำชั้นถ้าไม่อ่อนจนเหลือเกินนัก แต่เด็กจะต้องเรียนและสอบซ่อมแน่ละ พ่อแม่จะต้องจ่ายค่าเรียนซ่อมเสริมและสอบใหม่ คุณแม่ตีหน้ายักษ์ใส่หนูจอย เสียเงินไม่กี่ร้อยบาทนะคุณแม่ไม่เคียดหรือหรือออกแต่คุณแม่โกรธหนักที่หนูจอยสอบตกตั้งห้าจุดประสงค์

“เด็กไม่รักดี” แล้วคุณแม่ก็ลูแก่โทษตอบหน้าหนูจอยเสียหน้าซาไปทั้งแถบ “โง่เง่าเสียแรงฉนั้นเสียเงินให้แกเรียนโรงเรียนดี ๆ จ้างครูมาสอนพิเศษทำไมถึงได้โง่ยังงี้” แล้วคุณแม่ก็ร้องไห้ด้วยความผิดหวัง คุณพ่อรีบห้ามไม่ให้คุณแม่ทำโทษหนูจอยมากกว่านั้น

“ไม่เอาหน้า คุณ ลูกมันก็ไม่ได้เกียรบ้านอะไร เรื่องโง่เรื่องฉลาดนี่มันกะเกณฑ์กันได้ที่ไหน”

“พี่ซัพันธุ์นั้นไม่มีใครโง่ยิ่งงั้นหรือ” คุณแม่พาลพาโลใส่คุณพ่อ “นี่คงเอามาจากทางคุณละซี น้องคุณนะเขาเกรไม่เอาไหนไซ้ใหม่ละ ถึงได้ติดมาถึงแม่จอยนี่ด้วย คอยคุเอดะ อิกหน้อยเจ้าเจ็คมันก็คงแบบนั้นหรือ”

“เอ๊ะ คุณนี่ ไม่ได้เรื่องใหญ่แล้วนะ” คุณพ่อโกรธหน้าแดงกำ แล้วคุณพ่อคุณแม่ก็ทะเลาะกันใหญ่โตด้วยเรื่องกำพืดของทั้งสองคนว่ามีใครสายไหนโง่เง่าบ้าง หนูจอยหลบไปนั่งร้องไห้เสียตาบวม

หนูจอยเสียใจที่เป็นต้นเหตุให้คุณพ่อคุณแม่ทะเลาะกัน เสียใจที่สอบตกแม่จะไม่ต้องเรียนซ้ำชั้นก็เกิด แต่หนูจอยก็เบื่อการเรียนซ่อมเสริมซ้ำซากนี้เต็มทนแล้ว ชีวิตนี้ทำไมมันถึงทุกข์ทรมานอย่างนี้หนอ หนูจอยอายุเจ็ดขวบกว่าก็ต้องทรมานสังขารกับการแข่งขันในโลกบ้า ๆ นี่จนสุดจะทนแล้ว

ใคร ๆ ว่าหนูจอยโชคดี พ่อแม่ร่ำรวย บ้านหรูหรา หนูจอยมีรถยนต์นั่ง มีของเล่นแพง ๆ เรียนหนังสือโรงเรียนชั้นหนึ่ง หนูจอยแต่งตัวสวยไม่ต้องทำงานอะไรเลย เรียนหนังสืออย่างเกี้ยว แต่หนูจอยว่าหนูจอยมีความสุข

น้อยกว่าลูกยายเมี้ยนคนครัวของบ้านข้าง ๆ เสียอีก

เจ้าจุกเรียนหนังสือชั้นประถมสองเหมือนหนูจอย แต่จุกไม่ต้องเรียนภาษาอังกฤษ ไม่มีใครบังคับให้จุกท่องศัพท์วันละสิบคำ จุกได้วิ่งเล่น ได้ดูหนังการ์ตูนและหนังสือนิทานสมอยาก จุกตื่นเจ็ดโมงเช้า เดินไปโรงเรียนวัดเทพศิลา วันเสาร์อาทิตย์จุกได้ถีบจักรยานไปรอบ ๆ หมู่บ้าน ได้ไปว่ายน้ำเล่นน้ำที่สระนาน เป็นชั่วโมง ๆ เรื่องอาหารนะระอะ ยายเมี้ยนเป็นแม่ครัวเจ้าจุกไม่มีวันอดอยากหรืออกได้กินดีพอ ๆ กับหนูจอยแหละ และกินได้มากกว่าด้วยเพราะไม่ต้องลุกขึ้นมาตั้งแต่ตีห้าอย่างหนูจอย

คิด ๆ แล้วหนูจอยซักอยากเป็นลูกยายเมี้ยนมากกว่าลูกของคุณแม่เสียแล้ว หนูจอยร้องไห้จนไม่มีน้ำตาจะร้องคุณพ่อคุณแม่ออกไปไหนต่อไหนกันแล้ว หนูจอยอยู่คนเดียวในบ้าน พี่คำอยู่ในครัว น้องเจ็คไปหาคุณย่า หนูจอยนั่งมองตุ๊กตาในตู้ช้อนาน ในที่สุดก็เลื่อนบานกระจกตู้หยิบตุ๊กตาญี่ปุ่นตัวสวยออกมา เออหนอเจ้าตุ๊กตามิชิโกะจ๋า พวกเธอต้องเรียนหนังสือเป็นบ้าเป็นหลังแล้วยังสอบตกอย่างจอยหรือเปล่า เด็กญี่ปุ่นเขาคงไม่ต้องเรียนท่องศัพท์วันละสิบคำอย่างจอยหรือหนะ เพราะ

จอยไต้ยีนผู้ใหญ่พูดกันว่าคนญี่ปุ่นไม่ชอบพูดภาษาอื่น ไม่ว่าจะไปไหนก็พูดกันแต่ภาษาญี่ปุ่น ใครอยากคุยกับคนญี่ปุ่นก็ต้องหัดเรียนภาษาญี่ปุ่นเอาเอง ญี่ปุ่นเสียอย่าง ยิ่งใหญ่แล้วไม่ต้องง้อภาษาอังกฤษก็ได้

แต่จอยสิ เรียนจนหัวจะผุแล้วก็ยังสอบตกทั้งห้าจุดประสงค์ เจ็บใจนักทำไมถึงต้องเกิดมาเป็นเด็กไทยนะ น่าจะเกิดเป็นหมูเสียยังจะสบายกว่า

หนุจอยทนไม่ไหว เดินไปเปิดตู้หยิบเจ้าตุ๊กตาหมูกระเบื้องเคลือบ ออกมาคลำเล่น จุบปากแดง ๆ ของมัน คุณแม่ว่าตุ๊กตาหมูตัวนี้แพงนัก ซื้อมาจากเมืองฟลอเรนซ์ อิตาลี อะไรโน่นแน่ะ แล้วอีกตัวที่เป็นแก้วเจียรไนนั่นซื้อมาจากสหรัฐ ของแพง ๆ นี่นะคุณแม่ห่วงนัก เชื่อกุด้วยตัวเอง ไม่ให้ใครจับต้องหรือ คุณแม่ถนอมตุ๊กตายิ่งกว่าถนอมลูกอีก

นำตาหนุจอยหยดใส่ตุ๊กตาหมูกระเบื้องเคลือบ คุณแม่เชื่อกุตุ๊กตาอย่างทะนุถนอมแล้วคุณแม่เคยถนอมหนุจอยบ้างไหม ทีแต่เกี่ยวเชิญจะให้ได้ทั้งใจคุณแม่ ไม่ได้ทั้งใจก็ตบเอา ทีเอา หยิกเอา เหมือนหนุจอยไม่มีหัวใจ หนุจอยไม่ไต่อยากโง่เลย หนุจอยตั้งใจเรียนที่สุดแล้วแต่มันได้แค่นี้เองนี่นา

หนุจอยมือสั่น อารมณ์วูบหนึ่งทำให้หนุจอยเกิดโกรธเจ้าหมูตุ๊กตาขึ้นมาแถมดีกว่าฉัน

อีกนะ ไม่เคยถูกตบเลย ไม่เคยถูกตำด้วย หนุจอยเหวี่ยงตุ๊กตาลงกับพื้นโดยแรง

พื้นบ้านของหนุจอยปูพรมอย่างดีก็จริง แต่ตุ๊กตากระเบื้องเคลือบนั้นบอบบางเกินกว่าจะทนแรงกระแทกได้ มันจึงแตกเป็นเสี่ยง ๆ หนุจอยทิ้งมันไว้อย่างนั้น ตัวเองลงนอนกับพื้นและผลอหลับไป คราบน้ำตายังเต็มตา

หนุจอยตื่นขึ้นเพราะเสียงกรีดร้องของคุณแม่ หนุจอยถูกกระซากลูบแก้มขึ้นมาจากพื้น เจ็บแขนเหมือนจะหลุดออกจากหัวไหล่ ต่อจากนั้นคุณแม่ก็ระดมกำลังสองฝ่ามือทุบหนุจอยทุบเอา ๆ ไม่ว่าจะหน้าอกหรือหลัง นอกจากทุบแล้วยังตีด้วยฝ่ามือแรง ๆ ปากก็พร่ำร้องก้องบ้าน

“ลูกล้างลูกผลาญ ตุ๊กตาของฉันตัวละสองหมื่น เอามาเล่นแตกหมด พังพินาศหมด ลูกสารเลว เรียนก็สอบตก โง่แล้วยังล้างผลาญอีกด้วย โอ๊ย ทนไม่ไหวแล้ว ทนไม่ไหวแล้ว ทำไมถึงมีลูกไม่ได้ตั้งใจยังงี้ ทำไมถึงโง่เง่าล้างผลาญ ไม่ไหวแล้ว ทนไม่ไหวแล้ว ฉันจะต้องตีแกเอาเลือดชั่ว ๆ แกออกมาให้หมด”

พี่คำว้างเข้ามาห้ามทัพ แย่งเอาตัวหนุจอยไปไว้ในห้องของพี่คำเอง แล้วก็ออกมารับหน้า

“คุณจะทำลูกหรือยังไ้คะ จะฆ่าเด็กหรือยังไ้ ทีเอา ๆ แบบนี้ ตุ๊กตานั้นมันมีราคา กว่าชีวิตลูกคุณหรือไ้คะ”

“ลูกโง่ ๆ ยังงั้นไม่ยอมเลี้ยงแล้ว”
คุณแม่ตะโกนก้องบ้าน แล้วก็นั่งลงร้องให้
พลางหอบพลาง “ไม่ยอมได้แล้ว ถ้ารู้ว่ามัน
จะโง่ยังงั้น ฉันไม่มีลูกให้ใจทรอก”

หนูจอยนั่งตัวสั่นอยู่ในห้องพี่ค่านานเป็น
ชั่วโมง ช่วงเวลานั้นนานเหมือนเป็นเดือนเป็นปี
หนูจอยรู้สึกว่่าทั้งโลกมีคิมิตเหมือนดวงอาทิตย์
แตกดับ คุณแม่เห็นตุ๊กตาตัวนั้นมึร่าคากว่่าลูก
ของคุณแม่ หนูจอยเลวเกินกว่าที่คุณแม่จะ
อยากเลี้ยงอีกต่อไป

หนูจอยโง่เง่า ล้างผลาญ ตุ๊กตาตัวนั้น
ราคาต่งสองหมื่นเชียวหรือ หนูจอยไม่รู้เลยว่า
ของเล่นของคุณแม่จะแพงถึงเพียงนั้น

หนูจอยสอบตก ซีโรค โง่เง่า เลวชาติ
หนูจอยล้างผลาญเงินทองของคุณแม่ คุณแม่
ไม่ยอมเลี้ยงหนูจอยแล้ว หนูจอยมีราคาไม่
เท่าตุ๊กตาหมุของคุณแม่ คุณแม่ไม่ต้องการหนู
จอยแล้ว หนูจอยมีคุณแม่คนเดียวแต่คุณแม่มี
ลูกสองคน และยังอาจมีได้อีก คุณแม่ยังสาว
ยังสวย คุณแม่อาจจะได้ลูกคนใหม่ฉลาคเป็น

อัจฉริยะ เก่งกว่าหนูจอย ตีกว่าหนูจอย ไม่
ซีโรค ไม่โง่เง่า ไม่ล้างผลาญอย่างหนูจอย

หนูจอยเดินออกจากห้องของพี่ค่านเข้าไป
ในห้องเก็บของ ไม่มีใครเห็นหนูจอยทรอก
ทุกคนในบ้านไม่รู้ยู่ที่ไหนกันหมด

หนูจอยหยิบกระบือองยาฆ่าแมลงขึ้นมา
เปิดฝาจากออก กลั้นหายใจ อ้าปาก แล้วเทยา
กรอกปากตัวเอง ครู่เดียวเท่านั้น ร่างของ
หนูจอยก็ทรคลงกับพื้นกระบือองยาตกจากมือ
อยู่ข้างตัว นายนายาในกระบือองหกนองพื้น

คุณแม่จะว่่าโหมนะว่่าหนูจอยทำบ้าน
สกปรก หนูจอยคิด ตันทรนทรายค้วยความ
ทรมานสุดแสน แต่หนูจอยคงทรมานไม่นาน
ทรอกนะ ที่นี้หนูจอยคงจะสบายแล้ว ไม่ต้อง
ทอ่งคัพท์ ไม่ต้องตันตีห้า ไม่ต้องเรียนพิเศษ
คุณแม่ก็คงสบายใจ ไม่ต้องเคียวเซียญลูกโง่ ๆ
ไม่ต้องอรมณเสียกับลูกเลว ๆ คุณพ่อกับคุณ-
แม่ก็ไม่ต้องทะเลาะกันเพราะหนูจอยอีก

หนูจอยลา ลาก่อน คุณแม่ไม่ต้อง
เหน้อยกับลูกโง่ ๆ คนนี้้อกแล้ว หนูจอยลา
ละคะ คุณแม่ขา.